

Tidsskriftet
DEN NORSKE LEGEFORENING

Karin Edgardh

MINNEORD

ROLF KIRSCHNER

ANNE-LISE HELGESEN

HARALD MOI

Nyheten har nådd oss at Karin Edgardh, MD, ph.d., BA, har gått bort etter et kort sykeleie 75 år gammel. Karin levde et mangefasettert liv, med studier i humaniora og kunst både før hun ble medisinstudent ved Karolinska Institutet og etter avsluttet legegjerning. Hun spesialiserte seg i obstetrikk og gynekologi, deretter i dermatologi, og denne dobbeltspesialiteten kom til å prege hennes legegjerning og rolle både i Sverige og Norge.

Hun begynte å arbeide ved RFSU-klinikken, medstartet Sesam City i Stockholm, og med boken *Tonåringar, sex och samlevnad* fra 1992 og studien SAM 73 - 90 utviklet hun sin doktoravhandling i 2001, et pionerarbeid i feltet tenåringer og seksualitet, med fokus på overgrep. Hun ble aktiv i utviklingen av Ungdomsmottagningarna i Sverige og fokuserte etterhvert på seksuelt overførbare sykdommer og underlivssmerter som vulvodyni.

Med denne ekspertbagasjen rekrutterte Harald Moi henne til Olafiaklinikken i 1999. Der var hun da vi på Kvinneklinikken, Rikshospitalet, i begynnelsen av 2000-tallet begynte å se flere og flere pasienter med uklare hudlidelser og smertetilstander i ytre genitalia. Hos Karin var ekspertise tilgjengelig. Vi var så heldige at klinikkledeisen tillot en romslig,

tverrfaglig organisasjon, slik at vi kunne opprette Vulvaklinikken. Vi «satt ved Karins føtter», fikk undersøke pasienter i fellesskap, organiserte behandlingsopplegg og reiste sammen til kurs i Sverige der de hadde ressurser og ekspertise. Vi fikk ansatt og lånt Karin på deltid i mange år.

Hun var fortsatt forskningsaktiv i disse årene og skrev flere artikler både fra Olafia- og Vulvaklinikken. Klinikken dekket et stort behov og vi hadde fortsatt mye ugjort da hun valgte å reise videre til Gøteborg i 2006, men takket være henne hadde vi kompetansen inne.

Karin var et våkent menneske, alltid velorientert. Hun var skarp og diskuterte gjerne. Hun var samfunnsorientert og engasjert i menneskerettigheter, og sto på aktivt og alltid med omsorg for pasientgrupper som vår. Bortsett fra ved vår klinikk fikk smertepasientene ikke tildelt nødvendige ressurser, og fortsatt er de en neglisjert gruppe i Norge, avhengig av ildsjeler med minnede midler.

Etter at hun forlot oss, delte hun sitt yrke med sine mange interesser, sin familie, venner og et variert felt av hobbyer som hagebruk, litteratur, vitenskap, musikkopplevelser, billedkunst og skapende akvarellteknikk, malerkurs i Frankrike og fransk språk. Hun hadde alltid med seg en skisseblokk på kurser og konferanser.

Hun etterlater seg samboer Lennart, barna Lina og Daniel med familier og halvsøstrene Ingrid og Ninna.

Vi takker for innsatsen og lyser fred over hennes minne.

Publisert: 28. juni 2021. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.21.0413

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2022. Lastet ned fra tidsskriftet.no 1. desember 2022.